

UTAK

Néptelen út bekötőút kanyargós út
országút földút alagút úttalan út
megyünk szaporázzuk lépteinket
néha lassítunk újra fölgyorsulunk
nem állunk meg nem tartunk pihenőt
istenem hogy lehetséges szünet nélkül
haladni menni ismeretlen cél felé
hűsítő hajnalok váltakoznak
tikkasztó déli és délutáni forrósággal
esti zimankóval éjjeli ködszitalással
milyen évszak van nem tudjuk
már évszakok sincsenek elmosódott
közöttük a határ a röpke nyári záporok
csendes és végenincs őszi esőkké
terebélyesednek megyünk olykor
csak ógyelgünk mint a decemberi
napsütésben felocsúdó legyek
nem várjuk a megérkezést a vonatokhoz
hasonló befutást lehet hogy nem is lesz
megérkezés ki tudja mi lesz és hogy lesz
betonút elterelőút Üllői út útdadó útjelző
útkereszteződés útonálló útitárs útipoggyász
bennünk futnak össze az utak majd a lábunk
alá simulnak belső utak láthatóvá lesznek
a kivilágított éjszakában

Autópályák külső sávján gyalogolunk
pedig tudjuk hogy szabálytalan és veszélyes
a legszebb lányt keressük hogy ablaka alatt
dalolhassunk az akácós út nem erre van
irányt vesztettünk járművek robognak
el mellettünk de mi még mindig megyünk
a göröngyös útra tévedünk

KIRUCCANÁS

Megígérte, hogy elviszi az állatkertbe,
a közeli kisvárosig másfél óra az út.
Reggel indultak, érkezés után alaposan
szemügyre vették az állatokat, megállapították,
hogy paradicsomi körülmények között élnek,
s halkán megjegyezték, hogy nekünk,
embereknek is ilyen feltétel nélküli odaadással
kellene bízunk a gondviselésben.
Az állatkert melletti kisvendéglőben megebédeltek,
sétáltak még félórát a parkerdőben, aztán
autóba ültek. Utazás közben Vivaldi közismert
hegedűversenyét, *A négy évszakot* hallgatták.
Keveset beszéltek, pedig sok kimondatlan
érzés feszítette belülről mindkettőjüket.
Megérkeztek, ugorj fel hozzám, szólt a fiú kedélyesen.
Nem maradt sokáig, talán tíz percet, kezét mosott,
megivott egy pohár ásványvizet, s máris indult.
Legközelebb hová szeretnél menni? – kérdezte
kíváncsian. Vissza a gyerekkorba.
A tiédbe vagy az enyémbé? – érdeklődött
kissé meglepődve a fiú. Mindkettőnkébe,
mondta rezignáltan az anya, majd lehajtotta
a fejét, mint akit rajtakaptak egy hirtelen
vétekké duzzadt csínytevésen.

BÚCSÚ

A kapuig kísérte sokáig nézte amint
bicegve húzza maga után gurulós bőröndjét
vigyázz magadra mormolta magában
rossz érzése támadt visszament az üres lakásba
a tátongó csöndben elmosta a kagylóban felejtett
tányért aztán csak téblábolt céltalanul

hónapokig egyedül lesz eddig is egyedül volt
társas magányban most mégis más
különös hiányérzete támadt nem tudta
megmagyarázni hogy mi hiányzik vagy
ki hiányzik értelmezni is képtelen volt
ült a széken és bambán bámult maga elé
észre sem vette hogy máris beesteledett
ágrólszakadt hold a konyhaablakon zörgetett
beengedte aztán az égbolton rendre
kihunytak a fények határozatlan időre
munkabeszünetetést hirdettek a csillagok

TRANSZCENDENS JÁTÉK

azt kérded még azt mondom már
azt kérded fék azt mondom száll
azt kérded köd azt mondom folt
azt kérded köt azt mondom old
azt kérded kinn azt mondom benn
azt kérded kín azt mondom nem
azt kérded igaz azt mondom hamis
azt kérded vigasz azt mondom csakis
azt kérded kétely azt mondom tudás
azt kérded vétek azt mondom botlás
azt kérded zuhan azt mondom stagnál
azt kérded Uram azt mondom Atyád